

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Pavel Bederka

Internet a mezinárodní právo soukromé

Datum odevzdání práce: červen 2018

I. Aktuálnost tématu a náročnost tématu

Téma předkládané diplomové práce považuji za aktuální. Vzhledem ke stále rostoucí roli internetu ve společnosti v celosvětovém měřítku si toto téma svou aktuálnost stále zachovává a bezesporu zachová i v budoucnosti. Jedná se o téma relativně obtížné, zejména s ohledem na problematiku právního vymezení pojmů, které se v souvislosti s internetem objevují.

II. Kritéria hodnocení práce

Diplomová práce, která má celkem 47 stran textu, je rozčleněna do tří kapitol, Úvodu a Závěru. Cílem předkládané diplomové práce je dle autora "...představit některé inovativní instituty navrhované směrnice o poskytování digitálního obsahu a porovnat její aplikační sféru s předchozí unifikací iniciativou EU, návrhem Nařízení o společné evropské úpravě kupní smlouvy a porovnat současné pojetí pojmu „digitální obsah“ v evropském právu s navrhovanou směrnicí“ (str. 2). Cíl práce, který si autor vytyčil, je vymezen velmi úzce. Navrhovaná směrnice o poskytování digitálního obsahu se dle názoru oponenta prakticky netýká oblasti mezinárodního práva soukromého, autor se tak ve vytyčeném cíli ztatečně odklání od tématu diplomové práce. Nicméně, v rozporu s výše deklarovaným cílem samotným autorem, je výše uvedenému cíli v diplomové práci věnována pouze kapitola 3.3 v rozsahu 10 stran. V kapitole 1 autor zaměřil svou pozornost na nařízení Brusel I bis a nařízení Řím I, které velmi povrchně a značně nesystematicky popisuje (např. na str. 8 autor bez jakékoliv souvislosti s tématem práce a bez jakéhokoliv odkazu na příslušné ustanovení citovaného předpisu uvádí zcela vytrženě z kontextu, že „dále je stanovena výlučná příslušnost soudů členského státu, kde se nachází nemovitost, jíž se spor týká“). S ohledem na zvolené téma diplomové práce považuji např. pasáže věnované historii přijetí těchto nařízení za zcela irelevantní (podkapitoly 1.3.1 a 1.4.1). Autor se dále u obou nařízení soustředí na zvláštní úpravu spotřebitelských vztahů. V kapitole 2 se věnuje CISG a otázce, zda je možné software považovat za zboží pro účely CISG. V kapitole 3 se věnuje pojmu digitálního obsahu ve směrnicích EU.

Autor vychází z metody z deskriptivní a analytické. Pozitivně hodnotím, že autor v práci vyjadřuje své názory (i když zvolená dikce není ve vždy vhodná, např. formulace na str. 28 „kuriózní právní matřjoška“ rozhodně nepatří do odborného textu). Autor pracuje jak s českou, tak zahraniční odbornou literaturou, poznámkový aparát považuji za dostatečný. Práce je zpracována na dobré stylistické úrovni. Objevují se však i nevhodné formulační obraty, jako např. právní obskurantismus nebo výraz „akademie“, kde je patrný autorův doslovný překlad z anglického jazyka. Z formálního hlediska postrádám v práci přílohu I, kterou autor zmiňuje na str. 3 a na str. 19. Dále je třeba autorovi vytknout přímé citace, které se v předkládané práci objevují v hojně míře a které by měly být užívány velmi výjimečně. Autor rovněž nedodrhuje zavedené zkratky (např. Soud nebo Soudní dvůr na str. 13, přičemž zavedená zkratka je SDEU; Vídeňská úmluva na str. 26, přičemž zavedená zkratka je CISG) a v řadě případů se věnuje konkrétním ustanovením jednotlivých předpisů, aniž by uvedl odkaz na dané ustanovení.

Jak je naznačeno výše, zásadní výhrady mám k obsahové struktuře celé práce, která neodpovídá vytyčenému cíli diplomanta. Práce působí chaoticky a nesystematicky. Je patrné, že byla psána v rychlosti bez hlubší úvahy o jejím obsahu a struktuře. Je tedy nutné konstatovat, že naplnění cíle se diplomantovi podařilo pouze zčásti.

III. Případná další vyjádření k práci

Na str. 2 autor uvádí, že nařízení Řím I v případě absence volby rozhodného práva povede k určení rozdílného práva ve vztahu k závazkům z kupní smlouvy oproti smlouvě o poskytování služeb. Tomuto závěru autora nerozumím.

K pojmu spotřebitel autor v úvodu práce konstatuje, že je v práci používán ve smyslu definice ve Směrnici o právech spotřebitelů, nevyplývá-li z kontextu jiný význam. Práce však s touto definicí již dále blíže neseznamuje a pasáž věnovaná úpravě spotřebitelských vztahů v nařízeních Brusel Ibis a Řím I dle mého názoru neobsahuje dostatečně jasně vymezení spotřebitele pro účely těchto předpisů.

Na str. 23 autor uvádí, že nařízení Řím I v případě absence volby práva vede v případě služeb konzistentně k užití práva státu poskytovatele, a to i ve vztahu ke spotřebiteli, aniž by zmínil ustanovení čl. 6 odst. 4 písm. a) nařízení Řím I a vymezil případy, kdy se ochranná ustanovení budou aplikovat i na spotřebitelskou smlouvu o poskytování služeb.

Na str. 29 autor uvádí, že „...digitální obsah dodaný jinak než na hmotném nosiči, má pro účely DCD povahu vody, plynu nebo elektřiny...“. Opravdu?

Práce obsahuje i další věcné nepřesnosti, např. na str. 6 autor hovoří o Nařízení o evropské kupní smlouvě, na str. 16 zaměňuje hraniční určovateli bydliště a obvyklého bydliště, na str. 14 uvádí „pro závazky občansko- a soukromoprávní“.

IV. Přípomínky a otázky k zodpovězení při obhajobě

V rámci obhajoby by se autor mohl vyjádřit ke svému názoru uvedenému v závěru práce, že ustanovení na ochranu spotřebitele jsou nutně použitelná a spotřebitel má tedy možnost se takové ochrany dovolat ve většině případů přeshraničních smluv.

Dále by autor mohl uvést příklady judikatury, která se zabývá vymezením software pro účely aplikace CISG. V kapitole věnované tomuto tématu judikatura, která je pro výklad mezinárodní smlouvy zásadní, zcela chybí.

V. Doporučení práce k obhajobě

Přes výše uvedené výhrady práci ještě pokládám za způsobilou k obhajobě, konečný výsledek ale bude záviset na samotné obhajobě.

VI. Navržený klasifikační stupeň

Předběžně navrhuji klasifikační stupeň dobře.

V Praze dne 27. července 2018

doc. JUDr. Mgr. Magdalena Pfeiffer, Ph.D.